

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Creștinism și națiune

— Raportul lor în catolicism —

În numărul de Paști al ziarului nostru am schițat o interpretare teologică a națiunii. Concluzia la care ne-am oprit și în sprijinul căreia s'ar mai putea aduce multe argumente este că națiunile sunt realități voite etern de Dumnezeu. De aceea nu se cuvine să le respingem dreptul la existență, ci trebuie să le considerăm ca fapte date, de neînălțat, chiar în planul de viață mai înaltă a religiei, în speță a creștinismului.

Întrebarea este cum se poate realiza acea sinteză care să nu fie păgubitoare nici națiunii, nici creștinismului, care păstrând specificul diferitelor națiuni, să salveze în același timp unitatea creștinismului, ecumenicitatea lui, care lăsând popoarele distincte între ele, să le unească totuși în același duh.

Să vedem ce răspunsuri ne dau în această chestiune cele 3 ramuri mari de creștinism: catolicismul, protestantismul și ortodoxia.

Dăm prioritate catolicismului și protestantismului pentru că, putem spune cu anticipație, reprezintă cele două extreme la fel de nesatisfăcătoare, singură ortodoxia oferind sinteza și în această privință ca în toate marile probleme ale vieții.

Concepția catolică despre raportul între creștinism și națiune a fost formulată deschis, până la ultimele ei consecințe, într'un eseu publicat de curând în revista Hochland (caetul III 1932/33) de Wilhelm Moock «Christentum und Nation» (Creștinism și națiune). Esedul a fost folosit și de autorul magistralelor articole despre „Ortodoxie și românism” din „Viața Ilustrată” Nr. 1 și 2. Dar face să-i acordăm o atențiune mai largă pentru că el tălmăcește de fapt sensul întregii acțiuni a catolicismului din

trecut și de azi, chiar dacă de altfel catolicismul evită să mărturisească și în cuvinte tendințele sale antinaționale.

Pornind dela cuvintele prin cari Dumnezeu îndeamnă pe Avraam să părăsească ținutul și casa părintească pentru a se așeza în Canaan, precum și dela expresiile Mântuitorului dela Mt. 19, 29, 1, 21—22. Mt. 10, 35—37, W. Moock deduce: «Conform acestora, natural, nu se poate spune că ține de misiunea creștinismului să apere naționalitățile; aceasta nu poate fi nici măcar o misiune secundară, sau indirectă sau oricum s'ar mai numi diversele încercări de compromis». Națiunile sunt pomii pădureții; viața creștină e altoiul nobil. În fructele pomului altoit nu se manifestă trunchiul pădureții, ci altoiul nobil. «Deoarece creștinismul se interesează de acest fruct al veșniciei, nu poate fi misiunea lui ca să mai întrețină pe lângă aceasta o cultură pitorească de pomi. Ba chiar din contră: misiunea creștinismului e să acționeze în direcție opusă, să oprească orice pădureț de-a-și mai produce fructele lui originare, silindu-l să producă fructe superioare».

Obiecția că harul nu suprimă natura, autorul o numește una din acele false invocări ale Scripturii «cu cari a voit și diavolul să înșele pe Domnul — căci creștinul presupune natura, precum grădinarul, mădulul pădureții sau trandafirul sălbatic, dar fructele sunt determinate de altoiu, nu de rădăcină».

«Misiunea creștinismului e să transpoarte omenirea din starea de sălbătăcie a naționalității naturale în starea nobilă a seminției celei una întemeiată de Dumnezeu; aceasta nu are să se ia numai în sens simbolic, alegoric sau metaforic». «Sub scutul

creștinismului trebuie să se formeze o națiune unitară care în urma concepției comune despre viață să devină în cursul veacurilor și o unitate biologică». «Comunitatea creștină, dacă s'ar fi realizat în formă pură, cum a încredințat-o Intemeietorul învățăcelilor săi, ar fi fost în stare să formeze în cursul veacurilor o nouă națiune în care să circule un alt sânge, mai nobil decât cel pe care ni l-au lăsat grecii și romanii, sau chiar germanii și rasele nordice». Hristos a voit să facă din ceata Sa mică «o națiune creștină unitară care să cuprindă toată omenirea și în care să înceteze legăturile provenite din trup cari sunt pentru unitatea omenirii deosebirii».

Pentru a dovedi posibilitatea contopirii acestora biologice, nu numai morale, a tuturor naționalităților într'una singură sub influința creștinismului, W. Moock împrumută dela alt teolog catolic, Iosef Leo Seifert («Von Bogumil über Hus zu Lenin», Wien 1931), teoria că legile biologice se modelează întru totul după spirit, că «din puterea mai înaltă a spiritului și a sufletului emană puteri cari stăbat până în ultimele celule», transformându-le în bine sau rău, într'o direcție sau alta. Decăderea spirituală aduce cu sine o degenerare trupească și viceversa. E drept că «sângele e purtătorul nemijlocit al rasei, dar el nu e un factor autonom ci e dependent de indicațiile din sfera spiritual-sufletească». Dacă se ivesc deosebiri biologice între indivizi și rase, aceasta se datorește în ultima analiză spiritului. O cultură spirituală comună poate, de aceea, suprima deosebirile biologice între națiuni, contopindu-le într'una singură. O astfel de cultură este catolicismul care reține tot ce e bun dela fiecare naționalitate, formând un tot pe care apoi îl impune întregii omeniri.

Argumentarea lui W. Moock este interesantă și ispititoare, pentru că are o parte de adevăr în ea. Ce e drept,

nu vom contesta că spiritul exercită o foarte mare influență asupra structurii biologice. În articolul din nrul trecut vorbeam chiar de o preexistență a chipului întregului om într'un germen din care nu lipsește spiritul ca forță ultimă. Pe lângă toată prezența legilor naturale în dezvoltarea trupului, nu se poate contesta totuși că forma lui o determină într'o măsură covârșitoare forța interioară nematerială care folosește legile naturale în serviciul ei. Numai materialistii ar putea spune că sângele e ultima realitate determinantă. Noi recunoaștem că sângele e numai ultima realitate materială, vizibilă, a trupului și de aceea întâi asupra lui se exercită influința spiritului. Deosebirile de sânge sunt întâi deosebiri de spirit.

Concluziile eronate ale lui W. Moock vin însă dintr'o confuzie de noțiuni. El ia drept spirit, sistemul de idei, doctrina, concepția despre lume. Răspândești același sistem de idei, gata, ai sădit același spirit în toți oamenii. Urmarea va fi că și trupul lor se va schimba, ca și când oamenii sunt niște vase goale de spirit, în care torni sistemul, sau spiritul tău, sau ca și când spiritul pe care-l au de mai înainte poate fi fugărit de-acolo, — fie și numai treptat, — de cel pe care-l aduci dela un moment dat.

Numai într'un sens derivat se numește un anumit sistem de idei, o anumită învățătură, spirit. În sens propriu spiritul e o realitate cu mult mai consistentă, e partea care poartă toată viața psihică și trupească a omului, e acea bază de limită a ființii noastre pe care nici n'o mai poți determina ce este, pentru că tot ce se poate determina e numai emanație a ei, numai manifestare a ei. Spiritul e ipostasul, ceea ce stă dedesupt, este eul incolor și nedeterminabil, din care isvorăsc la nesfârșit cugetările, hotărârile, sentimentele, mișcările, fără ca el să se confunde, să se epuizeze în acestea. În propoziția «eu am cutare cugetare, cutare sentiment, acest trup

FOIȘOARA

Viața religioasă a celebrului matematician francez Blaise Pascal

de Dr. G. PREDA
vicepreședinte al „Astreii”

(3)

Viața pastorală a lui Blaise Pascal

Blaise Pascal, născut la Clermont Ferrand în 1623, a trăit în mediul familiar și social expus mai sus. El a fost ca adolescent supus influenței lui Jean Guillebert, doctor în teologie (fost elev a lui Du Verger și Arnauld), un înfocat apărător al doctrinei Janseniste.

Acest preot dela Rouville (de lângă Rouen) își câștigase un renume cu lucrarea sa „Necrologul dela Port-Royal” și se prezenta ca om cucernic, blând, mângăios, zelos. El a știut să-și atragă credincioșii, și-și întocmi o sectă specială, care prin rigorismul pus în guvernarea sufletului, era considerată până la oarecare punct de anormală.

B. Pascal se arătase prea precoce în cunoștințele sale. Și deși tatăl său care

cunoștea matematica a ținut mult timp să-i ascundă atât cuprinsul ei cât și acel al geometriei, totuși, la vârsta de aproape 12 ani, el cercetează ceea ce-a 32 propoziție din cartea lui Euclide. La 16 ani scoase tratatul „Secțiunilor conice”, care a minunat pe Descartes. La 19 ani inventă „Mașina aritmetică”, care mai târziu servi celebrului mecanician englez Babbage să inventeze Mașina matematică, prin care se rezolvă astăzi problemele cele mai complicate ca: mișcarea astrelor, revenirea eclipselor, etc.

B. Pascal inventă apoi multe alte lucruri de utilitate generală, printre care o roabă purtată cu brațele omului și o căruță cu brancarde pentru ridicarea greutăților și care este o combinație între pârghie și planul înclinat.

La vârsta de 23 ani văzând experiențele lui Toricelli, făcu alte experiențe prin care dovedește greutatea aerului. Lucrările sale asupra greutății masei aerului, calculul probabilităților, presei hidraulice și echilibrul lichidelor au fost terminate în 1653.

Cetind în acest timp și cărți religioase ajunse la convingerea că religia creștină obligă pe individ a trăi mai mult pentru Dumnezeu. Acest fapt îl face să neglijeze

cunoștințele științifice, aplicându-se mai mult la cele religioase.

Studiile religioase fac cu timpul din el un sectarist, un adevărat fanatic, așa precum se arată în afacerea Forton.

Forton, zis și fratele Ange, era un capucin care pretindea că poate demonstra trinitatea și poate raționa asupra celorlalte mistere ale religiei. El scosese o carte „Alianța între credință și raționament” în care susținea că Isus Hristos nu era un om din aceeași plămădeală ca ceilalți oameni, dar din o materie nouă. Corpul lui nu era coruptibil. Sfânta Maria era deasemenea din o specie de oameni aparte, din o materie nou creiată, și că Adam murise cu corpul corupt fără însă să fi păcătuit. În sfârșit el afirma, că posedă știința decretelor lui Dumnezeu și susținea că există 2 grații (haruri) divine: una pentru salvarea individuală și alta pentru salvarea altora. Decă cea dintâi era egală pentru toți oamenii, cea de a doua se acorda mai mult episcopilor.

B. Pascal asistând la o sedință a acestui capucin și căpătând convingerea că cele spuse de el constituie un pericol public (deoarece el era obligat să instruiască tinerimea), îl reclamă arhiepiscopului. Și cum Forton neagă cele ce propoveduise,

Pascal și amicii săi insistă să se revizuiască afacerea credinței sale, obligându-l să dea o declarație scrisă că renunță a mai gândi și propaga astfel de idei.

Focul iubirii pentru perfecția creștină a lui B. Pascal încălzia aproape întreaga familie. Tatăl său urmărea cu sfințenie învățăturile fiului său îmbrățișând un mod deosebit de trai și practicând numai virtuți. Sora sa Jacqueline (cu care semăna la față și la spirit) rămâne așa de entuziasmată de discursurile fratelui său, încât se se hotără să renunțe la toate plăcerile lumești și să se consacre numai lui Dumnezeu. În 7/9 Martie 1652 ea scria fratelui său „Dumnezeu s'a servit de tine pentru a-mi procura progresul primelor mișcări ale grației sale. Prin ajutorul lui Guillebert reuși să fie introdusă (precum am arătat) în mănăstirea Port-Royal. B. Pascal venea des la Port-Royal să vadă pe sora sa. — Jacqueline profita de orice întrevedere, pentru a-l angaja să părăsească lumea din afară.

Către sfârșitul lunii Septemvrie a anului 1654, Pascal mărturisi că este desgustat de lucrările științifice, dar mai ales de faptele omenești și că ar fi dispus să se consacre numai religiei. Este drept că în aceea vreme neurastenica sa devenise mai pronunțată.

etc.», eul este ipostasul, spiritul, principiul personal, iar tot ce am e ființa. Ideile fac parte din ființă, sunt lucru, obiect, nu sunt subiectul, eul ca mișcare și conștiință din sine; aceasta cu atât mai mult cu cât sunt din afară.

Eul acesta dela baza ființii ome-nești e aprioric ori căror idei primite, ori cărei vieți intelectuale și trupești. Teologia rusească de azi ține această parte a omului de necreată, de eternă, de emanată chiar din Dumnezeu, pe când partea sufletească-trupească în care e cufundat eul, este creată. Așa învață Berdiaev, Bulgakov, Văseslavțev etc. (Bulgakov: «Omul constă din spiritul dumnezeesc necreat, adică din eul care se ipostaziază în creatură, și din sufletul și trupul creat — natura sufletească-trupească» Mielul lui Dumnezeu, ed. rusă pg. 209; «în om se deosebesc două părți: natura sufletească-trupească și spiritul ipostatic de proveniență dumnezească, care e făcut de Dumnezeu nu din nimic, ci și-a primit viața din viața proprie a lui Dumnezeu» pg. 211; după Bulgakov, ipostasul dumnezeesc al lui Iisus Hristos n'a însemnat o catastrofă pentru natura lui omească tocmai pentru faptul că natura omească la toți oamenii e purtată de un fel de ipostas dumnezeesc, ibidem).

În orice caz spiritul unui om e preexistent nu numai întregii vieți a omului respectiv, ci din veci, măcar întrucât modelul și forța care-l aduce la existență și-l întreține din adâncul lui ultim, e etern. În acest senz e și necreat. De aceea el nu se formează în cursul vieții omului, prin însumarea tuturor ideilor, sentimentelor, experiențelor acelui om. Acestea au oarecare influență asupra spiritului, dar mai mult ele depind de el. În orice caz nu-l pot schimba radical. Așa se explică faptul că frați născuți din aceeași părinți, primind aceeași educație, trăind — b. o. la sat — aceeași viață, se deosebesc totuși enorm întreolaltă, pe lângă toată apropierea dintre ei. Se invoacă pentru faptul acesta misterioasele capricii ale legii heredității, care face ca un copil să samene cu cine știe ce strămoș, iar pe altul cu cine știe ce colateral. Dar tocmai capriciul acesta misterios al legii e o dovadă că ea stă sub imperiul unor forțe mai presus de ea, căci legea naturală se caracterizează doar prin constanță neclintită, prin repetiție monotonă. Și apoi oricât ar sămăna un copil cu cutare strămoș, deosebirea e totuși enormă. În general nu s'au ivit pe lume doi oameni identici; cu toate apropierea, la o mai

atență privire, ți se descoper deosebiri prăpăstioase. Aci se vede că spiritele omești vin dela Dumnezeu, nu din natura uniformă, iar Dumnezeu l-a conceput pe fiecare altfel, ca pe o minune, ca pe o nouă surpriză.

Ideile dobândite din mediu, evenimentele trăite, pot fi exact aceleași. Dar ele sunt recepționate, frământate, asimilate și proiectate din nou afară, în alt chip. Eu chiar dacă ași fi trăit în alt loc, în alt timp, ași fi primit alte idei și aș vorbi altă limbă, m'ași manifesta în fond tot așa cum mă manifest acum; tonalitatea, căptușala, rezonanța mentalității și a acțiunii mele ar fi aceeași. Fiecare spirit vine dela Dumnezeu cu un anumit desen; omul îl poate umplea — însă și aci colaborează Dumnezeu — cu un material sau altul, schema e mai dinainte dată. Omul nu-și formează totul dela început, nu se crează din rădăcini, ci e pus în fața unei scheme date, în cadrul căreia are să-și manifeste libertatea creatoare, umplându-se într'un fel sau altul. Creștinismul n'a făcut doi oameni identici, ca două piese de fabrică. Chiar sfinții cari au realizat până la ultimele limite, posibile omului, creștinismul, nu sunt identici. Altfel a fost apostolul Ioan, altfel Petru, altfel Pavel, altfel sfântul Antonie, altfel sf. Nicolae etc.

Dacă-i așa cu indivizii, nu înțeleg de ce n'ar fi așa și cu națiunile. Cercetarea e îngreunată aci de multe elemente, dar totuși se observă, dacă nu închizi ochii voluntar, deosebiri foarte mari între un popor și altul. Există un eu național, chiar dacă n'ar fi altceva decât totalitatea eurilor individuale cari compun acel popor; euri de o anumită natură. Va fi contribuind la formarea unui popor clima, evenimentele istorice, un anumit amestec de alte popoare, ideile de cari s'a împărțit. Dar în toate acestea trebuie să fie mâna dumnezească. Realizarea noului tip național e urmărită pe dedesuptul evenimentelor de un model-forță, care tinde să se realizeze, chiar de-ar fi vorba numai de-o sumă de oameni, cari însă își au în Dumnezeu, etern, icoanele precise.

«Spiritul» lui W. Moock, adică ideile comune, chiar harul comun al creștinismului, pot înălța și purifica spiritul popoarelor, eul lor specific și le poate și înfrăți întrucât ajung de se preocupă de aceleași probleme, tind spre același Dumnezeu. Dar nu le poate suprima, nu le poate lua locul. Influența ideilor și a harului asupra spiritului etnic — ca și individual — își are anumite limite, cari

la rândul lor sunt valabile și în influența asupra sângelui. Să mai adăugăm că trecutul nu poate fi omorât nici din viața individului, nici a națiilor; el continuă să direcționeze și să trăiască în viața insului și a națiunii.

Nu mai vorbim de amănuntele practice ale realizării acelei națiuni unice. Ce limbă va avea? Una formată cu elemente din toate, ar răspunde W. Moock. Deci un fel de esperanto. Cultura aceea comună ar fi iarăși ceva foarte superficial. O autoritate centrală ar controla pretutindeni să nu se ivească vre-un obicei, vre-o mentalitate locală, ceva din solul local: oamenii de pretutindeni ar trebui să trăiască numai din marfa adunată din toate părțile, cercetată multă vreme, bine selecționată și apoi importată în fiecare ținut. E o viață hibridă, falsă, convențională, de marionete.

W. Moock spune că creștinismul nu poate admite să mai existe alăturea de idealurile sale, altele pământești. Creștinismul vrea să absoarbă toate străduințele omului, ne mai lăsându-i altele pentru națiune.

Are dreptate să spună că totul trebuie să se subordoneze unui singur ideal suprem, dar de-aci nu urmează că trebuie să lupti contra națiunii. Idealul națiunii se poate integra deplin în idealul creștin și aceasta e cea mai frumoasă țință pentru o națiune: desvoltarea spirituală, creștină, a puterilor, sale. Chiar numai acest ideal îi poate da puterea de a-și desfășura deplin darurile naționale, de-a-și realiza idealul național. Dar aceasta nu duce cătuși de puțin la o uniformizare a națiunilor.

Spiritul catolic, care vrea să realizeze o unitate monotonă, abstractă, a națiunilor și indivizilor, nu găsește sinteza între creștinism și națiune. I se pare că una nu se poate manifesta nestingherit și deplin, până ce există a doua. De aceea una trebuie suprimată.

Bunii catolici se silesc să supprime ceea ce le stă mai puțin la inimă: națiunea. **Dr. D. STĂNILOAE.**

Congres pedagogic religios, organizat de profesorii de religie din capitală, se va ține, în 23 și 24 Mai 1934, în localul liceului militar „N. Filipescu” dela mănăstirea Dealu. Se vor debate: Raportul religiei cu celelalte obiecte de învățământ; psihologia în slujba învățământului religios; mijloace pedagogice utilizate pe viitor de cateheți; programul învățământului religios. — Profesorii de religie, din întreaga țară, sânt invitați să comunice neîntârziat preotului Marin Ionescu (București, Biserica „Cuibul cu barză”) dorința participării la congres.

Slujbele sfinte din catedrala mitropolitană, atât în săptămâna Patimilor, cât și la praznicul Învierii Domnului, au avut darul să atragă un număr poate mai mare de credincioși sibieni, decât în anii precedenți. La Înviere și la Liturghia din ziua primă, precum și la toate serviciile divine începând de Joi seara, a slujit I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, asistat de preoțimea din centru. I. P. S. Mitropolit a rostit și de astă dată atât la slujba sfintei Învieri, cât și la finea Sfetei Liturghii, câte o cuvântare bogată în învățături mântuitoare și ascultată cu multă evlavie de numeroasa asistență. Răspunsurile liturgice le-a dat corul mixt al catedralei dirijat de profesorul T. Popovici.

A doua zi de Paști a slujit Sf. Liturghie P. S. Sa Arhiereul Vicar Vasile, înconjurat de un sobor de preoți. P. S. Sa a stăruit, în predica ținută, asupra însemnătății covârșitoare a Învierii Domnului.

Sărbătoarea Eparhiei Caransebeșului. — Orașul de veche reședință episcopală, Caransebeșul, este în ajunul unei mari sărbători de biruință creștină ortodoxă românească.

În ziua de Duminecă 15 Aprilie (Dumineca Tomii) 1934 va fi așezat în scaunul episcopesc, al eparhiei Caransebeșului, P. S. Sa Episcopul Dr. Vasile Lăzărescu, păstorul ales, sfințit, și înzestrat cu învoirea și investitura regală.

Sfânta Liturghie, împreună cu actul înscăunării, se va săvârși la ora 9 și jumătate în biserica catedrală dela Caransebeș.

Cler și popor, din apropiere și departare, vor sărbători cu îndreptățită în-suflețire actul acesta.

Instalarea P. Sf. Episcop o va face P. S. Sa Episcopul Grigorie al Aradului, ca delegat al I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, împedat de-a îndeplini acest act.

Zi de sărbătoare națională, zi istorică, în apărarea drepturilor noastre sfinte asupra pământului românesc, a fost ziua de Miercuri, 4 April 1934, când în sedința camerei deputaților dl ministru de externe, N. Titulescu, vorbind de revizuirea tratatelor de pace, a spus energic și hotărât: «Nu! Nici odată! Nu se va mișca nici un metru pătrat din patrimoniul nostru național!» Ear camera întreagă și tribunele au aclamat viforos pe ministrul nostru de externe, afirmându-se astfel încă odată solidaritatea națională în fața celor care ar încerca să tulbure pacea.

Cuvântarea, rostită în preajma sărbătoririi Celuice a zis: «Pace vouă!» va fi răspândită în țara toată, după ce undele aerului au dus-o, în aceeași zi, în toată lumea.

În vederea acestui din urmă scop, B. Pascal (dupăcum descrie sora sa Gilberta), rupe cu obiceiurile sale din trecut, schimbă cartierul și stabilește un regulament al vieții bazat pe două maxime principale: renunțarea la plăceri și la orice lucru de prisos. Acest regulament l-a respectat până la moarte.

Pentru reușita acestui trai el începe prin a sa priva (pe cât putea), de serviciile servitorilor. Își făcea patul singur, își aducea singur mâncarea dela bucătărie etc. Nu se servea de oameni decât numai pentru cumpărarea din oraș, prepararea mâncării și câteva alte lucruri pe cari nu le-ar fi putut face singur.

Timpul și-l petrecea în mare parte în rugăciuni și citirea Sf. Scripturi. Recitise de atâtea ori Sf. Scriptură, încât o cunoștea pe de rost, iar când cineva citea din ea vre-un cuvânt fals, protesta cu toată energia. Respectul pentru religie se transformă cu timpul în o iubire arzătoare făcându-l foarte sensibil la tot ceea ce poate atinge credința și virtuțile (fie de supunere, fie de practică în lume). Și această iubire îl îndeamnă să lucreze fără încetare la dărâmarea a tot ceea ce putea să se opună acestor adevăruri.

Ridicase tapiseriile camerei, își fixase o rație alimentară zilnică, pe care o mânca oricâtă poftă sau desgust ar fi avut în

acea zi. Nu lăsa să i se prepare mâncăruri plăcute. — Purta în jurul corpului o centură de fier cu cuie, asupra căreia apăsa ori de câte ori încerca vre-o plăcere.

Cu toate că se ținea izolat de lume, totuși intra în contact cu personalități care nutreau gânduri de a se retrage din societate, sau cu alții care erau cuprinși de îndoială asupra credinței divine și care știindu-l luminat veneau să-l consulte.

Printre oamenii de condiție mai însemnată, cităm pe: ducele ae Luynes și de Roannez.

În 1655 dupăce a petrecut câțva timp la Vaumurier, (proprietatea ducelui de Luynes) solicită și obține o celulă printre călugării solitari dela Port-Royal des Champs.

În acest loc de retragere B. Pascal ducea viața celorlalți singuratici, sculându-se la 3 ore dimineața, așistând la toate oficiile religioase, citind Sf. Scriptură, cu un cuvânt o viață sihăstrească.

Fiind chemat de afaceri la Paris, părăsi pentru câțva timp locul său din mănăstire. Dar și în această a sa primă internare, ca și în cea de mai târziu, atât tovarășiiile cât și mediul dela Port-Royal des Champs l-a ajutat în consolidarea ideilor sale religioase.

Menționăm printre personalitățile cu care a intrat în contact la mănăstire, pe as-

ceții: Antoine le Maistre, Charles Henri, etc.

Aceștia ca și alții mulți (cu al căror nume s'ar putea umplea pagini întregi), erau veniți prin îndemnuri sufletești (harism), prin sugestii din cărți sau dela membrii familiilor evlavioase, și mai ales dela locatarii mănăstirii care simțeau o datorie să facă câți mai mulți proseliți.

B. Pascal încă a căutat să-și aibă pe ai săi. Astfel el îndeamnă pe amicul său ducele Artur de Roannez să renunțe la căsătorie, și-i indică să primească direcția sufletească a lui Singlin (care dirijase odinioară sufletește și pe Pascal). — Acest fapt a produs o enervare atât de mare în casa ducelui, încât consierjul casei, înarmat cu un pumnal, a urcat treptele spre camera lui Pascal, cu intenția să-l omoare. Din fericire Pascal se sculase mai de dimineată și eșise din cameră.

Plecat dela palatul ducelui, nu încetă însă propaganda sa, sugestionând prin scris pe una din surorile ducelui.

În 1656 cetim în una din aceste scrisori cuvintele: „Noi știm că toate virtuțile, martirismul, austeritățile ca și lucrările bune devin inutile, dacă sunt făcute în afară de biserică și de consfințirea șefului ei suprem”. Și mai departe: „văd bine că te interesezi de biserică și ești obligată aceasta. Sunt în adevăr 1600 ani de când ea geme pentru dta și pentru

noi. Este timpul să gemem și noi pentru ea și să-i dăm ceea ce ne rămâne din viață”.

În „memoriile” sale, Fontaine afirmă că lectura lui Montaigne a sfârșit în sufletul lui Pascal adevărurile senzorio-rationale, iar aceea a lui Epictet l-a făcut să privească credința ca singurul izvor al adevărului.

În 1653 bula lui Inocentiu X, (prin care se condamna propunerile lui Jansen asupra grațiilor divine), este primită și de regele Franței, iar ducelui de Liancourt i se refuză absoluția pe motivul că era amicul Port-Royalului. În două scrisori publice Arnauld ia apărarea secției janseniste. Pentru acest fapt este condamnat în 1656 de facultatea de teologie.

La 23 Ianuarie același an B. Pascal intră în arena discuției. El scrie prima „Scrisoare a unui provincial” în care apărând jansenismul, atacă pe jesiți în credințele și morala lor.

„Scrisorile unui provincial” sunt un cap de operă de stil și spirit.

Nu putem analiza aceste scrisori, vom cita însă două fraze, una care exprimă un act de credință, și alta care indică o regulă morală. Ambele evidențiază convingerile și aspirațiile lui Pascal.

„Nu am legături pe pământ — zice Pascal, — decât cu biserica în care voiesc să trăiesc și să mor”.

Probleme, fapte, comentarii

Din presa de sărbători. — Sărbătorile Învierii din acest an ne-au găsit cu presa creștină și națională simțitor împușcată, iar cu cea străină sau, pur și simplu, negustorească hipertrofiată. Accentul creștin din puțina presă națională a fost însă cu această ocazie atât de sincer și de apăsător, de parcă a voit să ne recompenseze de ultragiu zilnic pe care disproporția mai sus semnalată îl aduce sufletului nostru.

Remarcăm articolul «Cu prilejul sărbătorilor creștine» semnat de dl I. Petrovici, profesorul de filozofie dela universitatea din Iași, în ziarul „Țara Noastră”. Dl I. Petrovici s'a mărlurisit în ultimul timp tot mai insistențial ca un filozof creștin. În articolul acesta descrie cele 3 faze prin care a trecut din punct de vedere religios: faza copilăriei de religiositate naivă, faza adolescenței și-a liceului dominată de îndoială și necredință, și baza matură, care a început cu primii ani ai universității și în care și-a regăsit credința, consolidată, adâncită, spiritualizată. Hotărâtoare pentru această regăsire i-a fost dlui I. Petrovici filozofia. Față de opinia destul de curentă că între filozofie și credința religioasă e o vrăjmasie ireductibilă, Dsa afirmă: „Eu personal nu cred în legitimitatea acestei adversități... Personal nu cred într-un raport de exclusiune și nici chiar într-o nevoie de opțiune — când e vorba de religie și filozofie — pentru că acest lucru mi-ar fi desmăntit de istoria vieții mele. Eu nu pot să uit că am revenit la credință — după o etapă de feroce ateism nu grație bisericii, ci filozofiei”.

Nimenia n'ar putea grăi mai competent de raportul între religie și filozofie ca dl I. Petrovici, unul din cei mai străluciți reprezentanți ai filozofiei românești.

Tot în „Țara Noastră” semnează G. M. Ivanov, unul din cei mai talentați și mai profunzi publiciști români, foiletonul „Hristos și Nașterea”, stabilind remarcabile similitudini între destinul lui Hristos care a pătimit și a înviat și între istoria neamului românesc care, la fel, a fost moarte și înviere.

Orizonturi sumbre schișează romanțierul Cezar Petrescu omenirii necredincioase în articolul «In mormânt viață» din «Curentul». Sufletul pustiu de azi, rațiunea rece angrenată într-un mașinism catastrofal, omul contemporan care nu va mai cunoaște fericirea, aude

rostindu-se deasupra sa sentința de radicală pierzare: „Și eu am întrebat: până când Doamne?”

El a răspuns:

Până când vor rămânea cetățile pustii și lipsite de oameni; până când nu va mai fi nimeni în case și țara va fi pustie toată ș. m. d.»

E aci ceva din viziunea turbătoare, ridicată la rang de concepție de filozoful sas Erwin Reissner în „Die Geschichte als Sündenfall und Weg zum Gericht”.

Biciuitoare constatări semnează pîrintele Gala Galaction în articolul «Hristos de Paște» tot în „Curentul”. Hristos nu trebuie să ne fie în gând numai la Paști, și și atunci numai ca pretext de petreceri nerușinate, ci să devină factorul cotidian al înălțării noastre «Idealul creștin și legea Domnului nu se realizează cu ouă roșii și cu cozonaci». Iată o maximă care ar putea da un gust amar și cleios multor cozonaci.

Adunarea ordinară a despărțământului Jiu al Asociației Clerului s'a ținut în 14 și 15 Martie în Lupeni și în continuarea la 22 Martie, în Petroșani, cu program bogat și — prin moartea pr. Em. Șinca — dureros variat. (Pentru aceea s'a făcut și întreruperea).

În seara zilei de 14 s'a făcut vechernia, cu predica pr. Gh. Zemora, în legătură cu textul comunicat de comitetul central, și s'a mărlurisit credincioși mulți și elevii dela gimnaziu și școalele primare. Câțiva preoți făceau cu rândul rugăciuni și slujbe la căpătâiul colegului muribund Șinca, în Aninoasa.

A doua zi s'a servit, în Lupeni, sf. Liturghie, de P. C. prot. I. Duma asistat de patru preoți. Predica o a rostit C. S. Eus. Opreanu, — iar răspunsurile le-a dat: corul „Oastei Domnului” și — dela Heruvic înainte — corul bisericesc. Cu prilejul acesta s'au spovedit și cuminecat și preoții tractului.

După slujbă s'a inspectat „Oastea Domnului”, în școala primară unde așteptau mulți membri, — iar „Oastea copiilor” a cântat cântece creștine sub conducerea oastei atât de cunoscute Ileana Toll. Păr. protopop a vorbit dând povești și îndemnuri, — lămurind rostul „Oastei”. Apoi s'a vizitat localul Soc. „Sf. Gheorghe” unde s'a ținut o scurtă ședință. Și aici a încheiat P. C. protopop Duma, care a arătat tinerilor de față scopul înalt al unei vieți creștine. În fine s'a luat masa cu membrii F. O. R.-ului, preoții înfrățindu-se cu elementele frunțate din parohia noastră Lupeni, — al cărei paroh s'a prezintat atât de bine.

După masă — la Aninoasa, slujbă pentru răposatul și mult regretatul coleg meritos Șinca.

Continuarea conferinței a fost la Petroșani, în 22 Martie, — după „Chemarea Sf. Duh”. Președintele prot. I. Duma a parentat pe membrul decedat Șinca, apoi a înfățișat situația politică, socială a preoției în regiunea Jiului, arătând poruncile noii vremi de muncă și solidaritate. Apoi a spus, în mod critic, activitatea cercurilor religioase și cea extraoficială a membrilor despărțământului, cu interpretarea raporturilor cu diferitele societăți.

C. Sa păr. Seb. Ciocan a prezentat raportul despre cassa despărțământului — apoi s'au delegat membri pentru adunarea generală și în fine s'au făcut comunicările actelor ce priveau adunarea.

Foarte interesante au fost lucrările de după amiază. C. S. păr. T. Ioanoviciu a făcut o dare de seamă despre „Epicleză” de prof. Popovici, luând parte la discuția C. C. L. L. pr. C. Zoican, P. Fan și I. Duma. Apoi a citit traducerea unui capitol din Berdiaeff C. S. pr. Const. Fan, despre: „Biserica și lumea”. De-abea spre seară s'au despărțit membrii clerului jian, — bucuroși de multele cunoștințe câștigate, de frăția ce-i unește în munca pentru Domnul și — cu ochii pierduți în imensitatea spre care, iată, și-a luat șorul încă un coleg tinăr...

Pr. C. D.

Francmasoneria în discuția camerei. — Joi, în săptămâna mare, cu prilejul discuției în jurul Legii de apărare a statului, a venit vorba în cameră și de francmasonerie. Dnii G. A. Cuza și Pamfil Șeicaru au protestat contra faptului că art. 12 (devenit art. 13) din prima redactare a legii, care permitea să se înțeleagă prin societățile secrete ce trebuiesc dizolvate și francmasoneria, a fost modificat în sensul ca francmasoneria să rămână neatinsă. Cei doi oratori au arătat pericolele acestei organizații a cărei ierarhie vine în contradicție cu ierarhia și disciplina statului. Generalii armatei, magistrații sunt supuși în francmasoneria unor superiori ale căror ordine trebuie să le împlinesc în viața statului, contravenind disciplinei publice a ierarhiei statului.

Un moment penibil a fost acela când dl Pamfil Șeicaru a adresat dlui ministru de justiție, V. Antonescu, următoarea întrebare:

„Te întreb pe dta și te somez chiar să răspunzi: admiți dta, ca ministru al justiției, ca un magistrat să facă parte dintr-o lojă francmasonică?”

Dl ministru Antonescu n'a răspuns nimic. Congestionat, frământându-se turburat sub privirea unei camere care, afară de doi-trei deputați, tăcea și ea tăcere de moarte spre uimirea publicului din loji, își ștergea nervos sudoarea care-i curgea abundentă pe față. Întrebarea se repetă și mai rar, și mai neîndurat:

„Te somez să răspunzi: admiți dta ca un magistrat să facă parte dintr-o scară ierarhică care să nu fie a dtale, cea dela ministerul de justiție? Da sau ba? Aștept un răspuns!”...

Dl ministru Antonescu a băguit câteva cuvinte neauzite decât la un metru de Dsa: „Voi răspunde la sfârșit”. La sfârșit n'a mai răspuns nimic.

Cei doi oratori au arătat simpatiile francmasoneriei pentru extrema-stângă și au cerut ca legea de apărare a statului să nu fie îndreptată numai contra mișcărilor de dreapta, ocrotind pe cele de stânga. A fost însă în zadar.

„F. O. R.”

„Pe calea cea dreaptă”

Sub acest titlu găsim în revista bisericească și didactică, *Viitorul*, din București, următoarele aprecieri, semnate de dl Ioan Gh. Savin, despre *Viața Ilustrată* ce apare sub ocrotirea F. O. R.-ului:

„Dela Sibiu, ne vine, cu începutul primăverii — revista creștină pentru familie, de atâta vreme așteptată, „Viața Ilustrată”. E darul pe care „Frăția ortodoxă română” intrată pe calea realizării, îl face prin secția sa din Sibiu, societății și familiei române. E dar de preț și la vreme venit. Să sperăm că va și dăinui, devenind în adevăr hrana căutată și cerută de familiile creștine, eliberate de nefasta influență a imundelor foi care-i calcă astăzi pragul.

E una din căile, și cea mai eficientă, de a încreștina societatea română: Reîncreștinându-i familia. Lucrul pe care-l poate face cu mai multă eficacitate tocmai o revistă ilustrată, de bună și curentă literatură de familie. Noi, salutându-i apariția, însemnăm cu bucurie faptul: pășim pe calea cea dreaptă.

INFORMAȚIUNI

M. Sa Regele și Marele Vod Mihai, intrând Joi, săptămâna mare, în paraculisul din capitală al patriarhiei, au asistat la slujba religioasă și s'au spovedit. Sfânta cuminecătură li-a fost dată de I. P. S. Sa Patriarhul Miron.

Dl profesor N. Iorga a avut marea durere să peardă, în 5 l. c., pe venerabila sa mamă, *Zulnia Iorga*, decedată în etate de 93 ani. În mormântarea mult credincioasei matroane s'a făcut la Mănăstirea Zamfira în 7 April c. Stimătorii și admiratorii profesorului N. Iorga iau parte la durerea profundă a ilustrului savant.

† **Pr. Ilie Popp**, în comuna Ludoș, protopopiatul Mercurii, după lungi suferințe și după o viață petrecută în cinste și muncă neîntreruptă, împărțit cu sfintele Taine, a adormit în Domnul, Marți în 3 Aprilie 1934, în vârstă de 59 ani. Rămășițele pământești ale defunctului s'au depus spre veșnică odihnă în 5 April 1934 în cimitirul din Ludoș. Odihească în pace!

In domeniul politicii avem:

„Ce poate fi mai nerațional de cât a alege pentru guvernarea unui stat, numai pe primul fiu al unei regine?”

Cel mai mare rău pentru un stat este războiul civil. El este ceva sigur, atunci când se dorește recompensarea meritului. Cum însă toți susțin că sunt merituosi, atunci pare să fie mai puțin de temut și mai puțin sigur, răul care vine dela un prost care succede prin drept de naștere.”

„Poporul onorează persoanele nobile prin naștere. Semidocții îi disprețuiesc zicând că nașterea este un avantaj venit prin întâmplare. Acei înțelepți îi onorează nu prin judecata poporului, dar din considerente mai superioare. Creștinii perfecți încă îi onorează prin o altă lumină, superioară. Așa că opiniile pro și contra se succed după lumina minții cuiva.”

Dacă este crâmpie, de gândiri ar părea puțin concludente, nu trebuie să uităm că au fost alese tocmai de cei interesați să-l defaimă.

Ca să putem cu adevărat înțelege pe B. Pascal, e nevoie să-l citim complet și chiar să-l recitim de mai multe ori.

Organizați Oastea Domnului

Cealaltă frază sună: „Caritatea poartă în suflet dorința salvării tocmai a acelor contra cărora se vorbește”.

Entuziasmat de miracolul Spinului (de care am vorbit), Blaise Pascal încă din 1658 concepe ideea unei mari apologii a cristianismului. — Materialul îl întocmește în „Gândirile sale” (Pensées).

În aceste gândiri Pascal expune religia, morală și politica sa, care se țin strâns legate. Morala și politica derivau din ideile sale religioase.

Voiu expune aici unele părți, care au fost considerate de detractorii săi ca idei bizare și ca contraziceri bolnave. Dacă se meditează asupra lor, se vede că nu sunt tocmai bizare.

In domeniul religiei găsim următoarele gândiri:

„Religia nu este sigură și probele religiei noastre nu sunt așa ca să o credem absolută. Religia păgână este însă fără bază. Fondamentul bisericei îl constituie miracolele.”

„Miracolele, nici ele nu sunt de așa natură încât să fie absolut convingătoare. Numai miracolele lui Moise, Isus și Apostolilor, sunt indubitabile.”

„Sf. Scriptură nu este o știință a rațiunii, dar a inimei. Ea poate fi interpretată în multe feluri.”

Vorbind de Dumnezeu, dânsul spune:

„Suntem incapabili de a cunoaște cine este și nici dacă este.”

„Nu mă simt tare să găsesc în natură dovezi spre a convinge ateii încăpăținați. Inima este aceea care simte pe Dumnezeu și nu rațiunea. Inima deci te face creștin.”

„Probele despre Isus Hristos încă nu sunt demonstrative. Atât Sf. Scriptură, cât și Apostolii susțin faptul să s'a prezis venirea unui profet, dar nu se aduc probe că el este celce a fost anunțat.”

„Proba cea mai mare că el este adevăratul Isus Hristos, sunt profețiile și miracolele sale.”

„Dar e profetiza este a vorbi de Dumnezeu, nu prin probe din afară, ci prin un stimulent intern și imediat.”

In domeniul moral găsim următoarele:

„Se corije cineva bine și prin vederea răului, nu numai prin exemplul binelui, și este bine să se obișnuiască cineva să profite de rău, pentru că este mai comun, pe când binele este mai rar.”

„Virtutea unui om nu trebuie să se măsoare numai prin eforturile ce le face la un moment dat, ci prin ceea ce face în fiecare moment.”

„Toate ideile și maximele bune sunt în lume. Nu ne trebuie decât să le aplicăm. De exemplu, există ideea de a-și expune viața pentru binele public, mulți o fac, puțini însă o fac pentru religie.”

Mulțumită. Dl Dr. E. Piso, deputat și președinte al comisiei interimare a municipiului Sibiu a dăruit bisericii catedrale ortodoxe din Sibiu o sf. Cruce, mulțumindu-i-se și pe această cale pentru acest dar.

Excursie. Societatea de hidrologie medicală (București, Izvor 16), roagă pe medicii și pe membrii ei, cari doresc să ia parte la excursia din luna Mai ce urmează a se face în Cehoslovacia și Polonia, să binevoiască a-și trimite adresele la societate, pentru a li se comunica condițiile foarte avantajoase și interesul excursiei. Din Ardeal și Banat se primesc de asemenea să facă parte din excursie românii cari au avut legături cu cehii și slovacii pentru liberarea țării.

STIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminică în 15 Aprilie 1934, va predica părintele protopop **Em. Cioran**.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Anuarul XIV al liceului de stat „Gh. Lazăr” din Sibiu, 1932—33, publicat de Dr. Ioan Bunea, director, cuprinde, pe lângă datele școlare, cuvântări ținute în acest institut de directorul său, Dr. I. Bunea și de profesorul Ilie Licu Popescu. În cuvinte simțite adânc, se comemorează regreții de curând dispăruți, Ion G. Duca, Vasile Goldiș și Veturia I. Lapedatu.

Unele date, din istoricul anului școlar trecut, nu sânt de natură îmbucurătoare, nici pentru părinții școlarilor, nici pentru conducătorii învățământului nostru public. Fie ca neajunsurile, scoase la iveală nu întâia oară, să formeze obiect de gândit și pentru unii, și pentru alții, după ce le vor citi.

Posta redacțiunii

Pr. D. B. în Cr. Atât corespondența, cât și articolul, trimis mai de mult, se vor publica pe rând.

Publicațiune de licitație

Parohia ortodoxă Sighișoara dă în întreprindere lucrările de clădire a noii sale biserici, prin licitație, cu oferte închise, care se va ținea **Vineri 4 Mai 1934** ora 10 dimineața în sala cea mare a prefecturii din Sighișoara. Oferte ulterioare nu se primesc. Planurile, devizul, condițiile de licitație și caetul de sarcini se pot vedea în orele de birou la oficiul parohial ortodox Sighișoara, precum și la dl arhitect Petrescu Gopeș, București, strada General Tell Nr. 19, între orele 9 și 11 dimineața.

Sighișoara, 10 April 1934.

[10] 1—1

Consiliul parohial.

Nr. 125—1934

[23] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a [treia] **Țeline**, protopopiatul Sighișoara, se publică prin această concurs cu termen de 30 zile, dela cea dintâi apariție în **Telegraful Român**, pe lângă următoarele condiții:

1. Retribuția dela stat.
2. Casă parohială cu 4 camere, grădină, fără dependențe economice.
3. 24 jug. fânaș, din reforma agrară.
4. Stola obișnuită.
5. Drept de parcelă de lemne din parchetul anual, pe plată. Taiatul și transportul îl privesc pe preot.
6. Drept de pășunat pentru 4 vite, pe plată.
7. Una ferdelă cereale de familie.

Cereri vor fi înaintate oficiului protopopesc Sighișoara și vor cuprinde pe lângă certificatele de botez, de liceu, absolutor, de calificare, și permisiune de a concura la această parohie dela Prea Ven. Arhiepiscopie ortodoxă de Alba Iulia și Sibiu.

Concurenții se pot prezenta în parohie numai cu prealabila încuviințare a subsemnatului.

Oficiul protopopesc Sighișoara, în înțelegere cu consiliul parohial **Țeline**.

Sighișoara 15 Martie 1934.

Emilian Stoica
protopop.

A apărut:

Albumul comemorativ Andreiu Șaguna

Prețul Lei 50

Se poate procura dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45, trimițându-se prețul plus spese postale Lei 15 prin mandat postal.

Nr. 127—1934.

(21) 1—3

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a **Hălmeag**, protopopiatul Oltul, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiunea parohială: 7 $\frac{1}{2}$ jugăre pământ arabil și fânaș.
3. Câte o ferdelă bucate dela fiecare familie românească, și câte o zi de lucru cu mâinile de fiecare familie de neorustici.
4. Venitele stolare stabilite de adunarea protopopească pentru întregul tract.

Cereri de concurs însoțite de actele necesare, între cari este a se socoti și autorizația de candidare din partea Prea Venerabilului Consiliu Arhiepiscopesc, — se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Oltul în **Sercaia**, jud. Făgăraș, până la termenul fixat.

Concurenții se vor prezenta — cu încuviințarea Oficiului protopopesc — în o Duminică sau sărbătoare, în parohie, spre a face cunoștință cu parohienii.

Sercaia, la 6 Martie 1934.

Oficiul protopopesc.

Valeriu Judele
protopop.

Nr. 103—1934 prot.

[19] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Țapu**, protopopiatul Mediaș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială corespunzătoare cu dependențe.
3. Sesiune parohială de 13 jug. arător.
4. Câte 1 ferd. cucuruz sfărmat și o zi de lucru de fiecare familie.
5. Stola obișnuită în tract.
6. 2 stânjini lemne de foc aduse în curtea parohială.

Candidații îndreptățiți își vor trimite subsemnatului cererea de concurs provăzută cu toate documentele necesare, anexând și autorizația de candidare dela Preavener. Consiliu arhiepiscopesc, și cu avizul oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie și în biserică la serviciul liturgic.

Mediaș, 12 Martie 1934.

Ioan Crăciun
protopop.

Nr. 78—1934.

Nr. (17) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei **Zdrapți**, — parohie de clasa III-a din protopresbiteratul Zarandului, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat conform coalei B.
2. Stola uzitată.
3. Până la edificarea casei parohiale, parohia sa va îngriji de locuință.
4. Câte o ferdelă porumb dela fiecare familie.

Cereri de concurs se vor înainta subscrisului oficiu protopresbiterat ort. român al Zarandului, — Brad, în termen, și candidații își vor exopera permisiunea de a concura dela P. V. Consiliul arhiepiscopesc, fără de care nu se pot prezenta în parohie.

Brad la 5 Martie 1934.

Ioan Andreiu
protopop.

Nr. 162—1934.

(16) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiilor: 1. **Blejeni—Cris** 2. **Blajeni—Grosuri** 3. **Grohot** 4. **Ribicioara de Sus** 5. **Tomnatecul de Jos** 6. **Tomnatecul de Sus**, toate de clasa III-a, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acestea posturi sânt cele fasonate în coala B. pentru întregirea lor dela stat și stola obișnuită.

Cereri de concurs, însoțite de documentele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox-român al Zarandului în Brad, — în termenul fixat de concurs. Concurenții sânt poștiți pe lângă prealabila încuviințare dela Preaveneratul Consiliu arhiepiscopesc, a se prezenta în parohie spre a fi cunoscuți de credincioși.

Brad la 5 Martie 1934.

Oficiul protopopesc ortodox-român al Zarandului.

Ioan Andreiu
protopop.

Nr. 114—1934.

Nr. (22) 2—3

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în „**Telegraful Român**” pentru întregirea parohiei vacante **Hașdău**, cu filiile Dobâca și Goleș din protopopiatul Hunedoara.

Veniturile parohiale:

- a) Locuința parohială corespunzătoare.
- b) Câte 2 măsuri porumb nesmicurat (măsura a 30 litri), sau prețul de piață al unei măsuri de porumb smicurat dela fiecare familie din materă și filii.
- c) Stola obișnuită.
- d) Salarul dela stat.

Cereri de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedoarei, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea dela Preavener. Consiliu Arh. că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vre-o Duminică sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Hunedoara, 12 Martie 1934.

Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu Consiliul parohial.

Pr. Nicolae Suci
adm. protopopesc

Nr. 83—1934.

(18) 3—3

Concurs din oficiu

Pentru parohiile mai jos înșirate, din protopopiatul Ilia, toate din clasa a III-a, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „**Telegraful Român**”.

1. **Gialacuta** cu filiile **Căbești** și **Târnavă**. Venite: Salar dela stat, casă parohială, stola obișnuită în tract, 20 litre cereale dela circa 200 familii, eclejie 2 jugăre tânăș și 4 jugăre arător.

2. **Furcșoara**. Venite: Salar dela stat, locuință, stola obișnuită în tract, 20 litre cereale dela circa 120 familii, eclejie 2 jugăre fânaș.

3. **Bărăști** cu filia **Luncșoara**. Venite: Salar dela stat, locuință, stola obișnuită în tract, 20 litre cereale dela circa 120 familii, eclejie 2 jugăre fânaș.

4. **Cărmăzinești** cu filiile **Dănulești** și **Boiul de jos**. Venite: Salar dela stat, casă parohială, stola obișnuită în tract, 20 litre cereale dela circa 200 familii, eclejie 3 jugăre fânaș.

5. **Godinești** cu filia **Petrești**. Venite: Salar dela stat, locuință, stola obișnuită în tract, 20 litre cereale dela circa 120 familii, eclejie 2 jugăre fânaș.

Cereri de concurs se vor înainta acestui Of. protopopesc, împreună cu autorizația P. V. Consiliu Arhiepiscopesc de a putea candida, în termen, iar concurenții cu prealabila încunoștințare a of. protopopesc, se pot prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu parohienii.

Ilia, la 5 Martie 1934.

Oficiul protopopesc ortodox român.

Iuliu Josan
protopop.

Nr. 126—1934.

Nr. (20) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a **Mărgineni**, protopopiatul Oltul, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în **Telegraful Român**.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casa parohială.
3. Venitele stolare obicinuite în parohie.

Cereri de concurs instruite în conformitate cu normele în vigoare, și cu autorizația de candidare dela Prea Veneratul Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta subsemnatului Oficiu protopopesc Oltul, în **Sercaia**, jud. Făgăraș, până la termenul fixat, iar candidații se vor prezenta în vr'o Duminică sau sărbătoare în parohie, spre a face cunoștință cu poporul.

Sercaia, la 5 Martie 1934.

Oficiul protopopesc Oltul-Sercaia în înțelegere cu Consiliul parohial.

Valeriu Judele
protopop.

Nr. 117—1934.

(15) 2—3

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiilor arătate mai jos, din protopopiatul Geoagiu, toate de clasa III-a, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Tel. Român**.

Venitele sânt cele obișnuite cu întregire dela stat, și anume:

1. **Almașul-Mare Brădet**, 2 dkl. cucuruz sfărmat dela fiecare casă și stola obișnuită.

2. **Bulbuc** cu filia **Curpeni**, locuință în natură, una ferdelă de cucuruz sfărmat de fiecare casă și stola obișnuită.

3. **Ceru-Băcăinți**, locuință în natură, 2 dkl. cucuruz sfărmat de fiecare casă și stola obișnuită.

4. **Cheile Cibului**, locuință în natură, 27 jugăre sesiune parohială, stola obișnuită.

5. **Renghet**, 10 jugăre sesiune parohială, 2 dkl. cucuruz sfărmat de fiecare casă, stola obișnuită.

6. **Valea-Iepii**, una ferdelă de cucuruz sfărmat de casă, stola obișnuită.

Concurenții, având binecuvântarea arhierască, își vor înainta cererile concursuale instruite conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopopesc în termenul deschis, și pe lângă prealabila încuviințare din partea acestuia se vor prezenta în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii și referințele locale.

Geoagiu, la 25 Februar 1934.

Oficiul potopopesc:

V. Goron
protopop.

Nr. 81—1934.

(13) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Ațel**, protopopiatul Mediașului, prin aceasta se publică concurs nou cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială 14 jugăre arător și fânaș.
3. $\frac{1}{4}$ jugăr grădină.
4. Două sorși lemne de foc (circa 6 stânjini) din pădurea comună. Taiatul și adusul lemnului îl privește pe preot.
5. De locuință se va îngriji parohia.
6. O zi de clacă dela fiecare familie.
7. Venitele stolare, stabilite pentru întreg tractul.

Candidații îndreptățiți își vor trimite subsemnatului cererea de concurs provăzută cu toate documentele necesare, anexând și autorizația de candidare dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, și cu avizul oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie și în biserică la serviciul liturgic.

Mediaș, 27 Februarie 1934.

Ioan Crăciun

protopop.

Nr. 109—1934.

(14) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a **Mada**, protopopiatul Geoagiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**, cu următoarele venituri:

1. Întregirea salarului dela stat conform coalei B.
2. Sesiune parohială 10 jugăre.
3. Doi dubli decalitr cucuruz cu tulei dela circa 120 familii.
4. Folosirea cimitirului.
5. Locuință în natură.
6. Lemne pentru foc.
7. Drept de pășunat.
8. Stola obișnuită.

Reflectanții la acest post își vor înainta cererea de concurs conform regulamentului, în termenul de 30 zile, având a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare la biserică, spre a face cunoștință cu poporul. Candidații vor prezenta autorizația de concurs dela I. P. S. Sa Arhiepiscopul și Mitropolitul Nicolae, și după prealabila încuviințare din partea subsemnatului oficiu protopopesc se vor prezenta și în parohie.

Geoagiu, la 15 Februarie 1934.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

V. Goron
protopop.

Au apărut:

Cântările liturgice

pentru cor mixt, publicate de

Timotei Popovici

profesor de muzică la școala normală „A. Șaguna” și dirigintele corului mitropoliei

Ediție nouă prăminită. Se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu. — Prețul Lei 160.